

нако мой, пригответи са да додешъ съ мене; сега е минутата. Да побързамъ да намѣримъ Мандаменто; *аутс-да-фе* то са опредѣли за подирь осемъ дни, нѣмамы време за губенъе. Да вървимъ, да тичамы.

Настанъ минутата за Манюфина да извърши заповѣдитъ на апостола, когото той считаше за божій посланникъ. Предлежъше да са срази за правосъдіето противъ угнетателитъ и той скокнъ като дивъ быкъ.

— Напредъ, извика той, като си опасваше сабята.

Серената, полека и отъ сьрна, скочи и тя.

— За дѣ са готвишь? попыта я *алмазилтъ*.

— Става ли нѣщо безъ мене? ще додъ и азъ, рече Серената.

— Да; рече Гуаптъ, че отдѣлямы ли са ный нѣкогы?

Подирь туй излѣзохъ и тримата изъ пещерата.

XXXVIII.

EL BAILE DE CANDIL (123).

Съ приближаванъето къмъ палата на Гардунята, ноздритъ на Манюфина са растягахъ и вдѣхвахъ въздуха както арапскый конь който распознава отъ далечъ чадъра на господаря си. И сама Серената не можи да не осѣти едно лѣко подскоросванъе което осѣща человекъ когато вижда мѣста, който никогы не са е надѣялъ да види вторый пѣть.

Нощта бѣше прохладна, тиха но мрачна, защото луната бѣше залѣзла. Като престѣпихъ първата ограда, която ограждаше палата, тѣ са спрѣхъ нѣколко минути очудены отъ зрѣлището, което гледахъ. Голяма свѣтина

(123) Тѣй са наричатъ въ Испанія хората на простолудіето, освѣтяваны само отъ една лампа.